

Miroč 06.03.2016

Nedelja, 06. marta, bila je rezervisana za planinarenje po planini Miroč . Na put nas je krenulo dvadesetčetvoro planinara iz Mladenovca i Arandjelovca. Posle nekoliko sati vožnje stižemo do Donjeg Milanovca gde nas čeka Aca iz Nacionalnog parka Đerdap, koji će nam ujedno biti i vodič. I tako, nizvodno od česme na Dunavskoj magistrali, gde se odvaja put za Ploče, krećemo put Malog i Velikog Štrpca, najviših vrhova Miroča. Posle penjanja strmim usponom kroz šumu, stižemo do vidikovca Mali prilaz sa koga se pruža izuzetno lep pogled na Kazan. Nakon tročasovnog uspona, stižemo na Veliki Štrbac (768 mnv) odakle gledamo Dunav kako se presijava na škrtom, martovskom suncu, 700 metara niže. Odmaramo se, fotografišemo i uživamo u prirodi. Odatle, kroz šumu, spuštamo se ka Malom Štrbcu (618 mnv), gde se Dunav ponovo širi i nastavlja svoj put ka Đerdapu i dalje ka Crnom moru. Sa Malog Štrpca, lagano silazimo ka polaznoj tački i spuštamo se do samog Dunava. Presvlačenje, pakovanje opreme i polazak ka Mladenovcu. Dužina staze: 19 km Najniža tačka: 100 mnv Najviša tačka: 768 m

Prokletije 2015

U petak, 26. juna, tačno u 15.00 časova ispred Sortskog centra u Mladenovcu, nas sedmoro iz PK Greben (Jeja, Bojana, Romana, Suza, Dejan, Nikola i ja) kreće na akciju „Prokletije 2015“. U Arandjelovcu nam se pridružuje još devetoro članova PD Bukulja (Žaklina, Ivanka, Ljiljana A, Ljiljana D.V, Jovan, Srđan, Sloba, Aleksandar i Boris), a Rista na Rudniku, ukupno nas sedamnaestoro. Na naše odredište, Grbaju, stižemo našto malo pre ponoći. U subotu, 27. juna ustajemo oko 6.00 i spremamo se

da krenemo do Gusinja gde nas čekaju ostali planinari, učesnici akcije koju organizuje PK Radnički iz Beograda "Planinarski tabor Grbaja – Prokletije 2015". U Gusinje stižemo oko 7.00 i zajedno sa ostalim učesnicima tabora krećemo do sela Vusanja gde je polazna tačka za uspon na Bor planinu i Zlu kolatu. Vreme nam i nije baš naklonjeno, ima dosta magle i sipi kiša. Ipak, oko pola devet krećemo na uspon. Uspón vodi Bojan Milovanović iz PK Radničkog. Staza na samom početku nije previše zahtevna, krećemo se najpre asfaltom, zatim kamenim putem, pa polako ulazimo u šumu. Kiša sve jače pada, pa vodič oko pola deset donosi odluku da se akcija, zbog loših vremenskih uslova, prekine.

Ipak, nas trinaestoro odlučuje da nastavi akciju i da pokuša da se popne na najviši vrh Crne Gore, Zlu kolatu (2.534 mnv). Sada nas vodi lokalni vodič iz Gusinja, Sajo koji je i inače trebalo da kod razdvajanja za Bor planinu i Zlu kolatu preuzme grupu koja ide na Zlu kolatu, a da grupu koja ide na Bor vodi i dalje Bojan Milovanović. Sa novim vodičem krećemo oko pola jedanaest. Prati nas loše vreme, kiša i magla. Dolazimo do podnožja Zle kolate i odatle krećemo na završni uspon, ali sa druge strane od markirane staze. Uspon znatno otežavaju gusta magla i slaba vidljivost, pa često zaostajemo i sačekujemo se. Oko 14.00 smo na vrhu. Posle kraćeg odmora krećemo nazad. Spuštamo se markiranom stazom, ali nam problem predstavlja zaostali sneg, što znatno usporava spuštanje. Ipak, i tu prepreku uspešno savladujemo, pa oko 20.00 časova stižemo do Vusanja gde nas čeka bus. Dejanov GPS pokazuje da smo prešli 22 kilometra i savladali visinsku razliku od 1765 metara (uspon i spust). Nedelja, 28. jun je bila rezervisana za uspon na Volušnicu (1879 mnv), Popadiju (2057 mnv) i

Talijanku (2056 mnv). Krećemo oko osam, vodi nas naš drug, Nikola Leskovic. Uspon nije previše težak, ali nas sitna kiša pomalo usporava. Na Volušnici smo oko jedanaest, a odatle krećemo grebenskom stazom ka Popadiji i Talijanki, pa preko prevoja Čafe i volušničkog potoka nazad do planinarskog doma "Branko Kotlajić" u Grbaji. Akciju, posle 12 pređenih kilometara i visinske razlike od 980 metara, završavamo oko 14.30. Pakujemo se i oko pola četiri krećemo nazad ka Mladenovcu i Arandjelovcu. Pravimo pauzu od sat vremena u Novom Pazaru, a u Mladenovac stižemo tridesetak minuta posle ponoći.

Bukulja

Nedelja, 25. januar, je bila rezervisana za šetnju Bukuljom i druženje sa članovima istoimenog planinarskog društva iz Arandjelovca! Iz Mladenovca, oko osam sati, kreće nas devetnestoro (Jeja, Romana, Sneža M, Maja, Sanja, Nata, Vesna, Gaga, Stanka, Zorica, Suzana, Bojana, Dijana, Milisav, Bojan M, Bojan P, Aleksandar, Nikola i Rade), a na samoj Bukulji nam se pridružuje Ivan iz Sopota, kao i devetoro planinara iz PD „Bukulja“ koji su nam bili i domaćini i vodiči.

Staza, na koju krećemo oko pola deset, nije bila previše zahtevna, pa smo mogli da uživamo u šetnji i bajkovitom zimskom pejzažu! Prošli smo kroz nekoliko mesnih zajednica opštine Arandjelovac, prepešačili oko 16 kilometara i savladali visinsku razliku od 830 metara.

Izlet smo završili u planinarskom domu PD „Bukulja“ gde nam je pripremljeno osveženje (kuvano vino, čaj, kafa , čorbica) i gde smo, uz prijatnu muziku uživo, ručali zajedno sa našim domaćinima! Put Mladenovca smo krenuli oko pola šest!

Troglav

Nedelja, 2. novembar! Dan kao stvoren za boravak i šetnju u prirodi. Naš cilj – Troglav, okruglasta planinska masa između doline Ibra, Lopatnice, Tolišnice i Borošnice, jugozapadno od Kraljeva!

Novembarski dani su sve kraći, pa iz Mladenovca krećemo rano, u 5 sati. Jeja, Sneža, Romana, Bojana, Suza, Dijana, Branko, Dejan, Milisav, Bojan, Miloš i ja. Naše prvo odredište – Arandjelovac. Tu nam se pridružuje sedmoro planinara iz PD Bukulje, Bogdanka, Žaklina, Ivanka, Jovan, Srđan, Mikica, Vuk i tako nas devetnaestoro kreće put Troglava. Posle tri sata prijatne vožnje stižemo na početak staze u selo Stanča!

Vedro nebo, sunce, a na planinskim vrhovima fragmenti snega koji je pao pre nekoliko nedelja! Bolje vreme za planinarenje nismo mogli ni da zamislimo. Uspon je dug, srednje težak sa visinskom razlikom od 1150 metara. Oko 15 sati stižemo na vrh Troglava, Kom 1178 metara. Predivan pogled obasjan suncem: vidimo Stolove, u daljini Željin i još nekoliko vrhova prošaranih snegom! Posle toga krećemo ka Magliču, srednjovekovnom gradu na obali reke Ibar. Silazak (takozvani nispon) iznosi 1250 metara visinske razlike. To je ujedno i jedno novo iskustvo, jer deo staze prelazimo po mraku! Sa čeonim lampama više smo ličili na svice nego na planinare. Silazak traje sve do 18.30, kada, posle „okruglo“ 20 kilometara, stižemo do motela Jerinin grad! Nakon kraćeg odmora i osveženja krećemo nazad ka Arandjelovcu i Mladenovcu! U Mladenovac stižemo oko 22.15!

Durmitor 22-24.08.2014

DURMITOR 2014.

22-24- 08. 2014.

Nacionalni park Durmitor je smešten na severozapadu Crne Gore i obuhvata planinski masiv Durmitora sa kanjonima reke Tare, Drage i Sušice. Ono što Durmitor čini privlačnim za planinare i ostale ljubitelje prirode su 48 vrhova preko 2000 metara nadmorske visine, 18 ledničkih jezera („gorske oči“), kao i bogatstvo flore i faune.

Akciju u organizaciji PK „Greben“ smo započeli tačno u ponoć između četvrtka i petka (22/23. avgust) sa platoa ispred Sportskog centra u Mladenovcu. Na put kreće nas jedanaestoro (Šundić Snežana, Žmurić Romana, Marković Branko, Leskovac Nikola, Soskić Miloš, , Jovanović Dejan , Jovanović Nenad, Mijatović Bojan i Vićentijević Rade). U Arandjelovcu nam se pridružuje još sedmoro naših kolega iz PD „Bukulja“ (Anić Žaklina, Bajc Ivanka, Veselinović Danijela, Rade Dramićanin, Kovačević Dejan, Rosić Slobodan i Rakonjac Srđan), tako da nas osamnaestoro kreće na put ka Žabljaku. Noćna vožnja, bez mnogo zadržavanja, pa na Žabljak stižemo u ranim jutranjim satima. Smeštamo se u dve privatne kuće i oko 9.15 smo spremni da krenemo u osvajanje prvog od tri planirana vrha, Savinog kuka (2313 mnv). Svih osamnaestoro planinara kreće u osvajanje ovog vrha. Penjemo se serpentskom stazom koja vijuga pored žičare. Blizu vrha nailazimo na Savinu vodu, izvor sa koga dopunjujemo naše zalihe vode za piće. Odatle krećemo u završnu fazu penjenjanja i svih osamnaestoro planinara uspeva da osvoji ovaj, jedan od najpopularnijih vrhova Durmitora. Dok se mi penjemo, Branko odlazi da proverii koliko je bezbedno da se sa Savinog kuka prebacimo prečicom do Šljemena. Uverivši se u bezbednost postavljenih sajli, Branko odlučuje da u istom danu popnemo i Šljeme (2455 mnv). Prelaz je veoma zahtevan, spor i traži maksimalnu opreznost i koncentraciju. Ipak, svi uspevamo da pređemo ovu deonicu i krenemo manje zahtevnom stazom ka

Šljemenu. Osvajamo u istom danu i ovaj vrh, pa se umorni, ali srećni i zadovoljni spuštamo ka podnožju gde nas čeka bus. Silazak je isto tako zahtevan jer je teren veoma strm, prekriven travom, a visinska razlika oko 1000 metara.

Drugi dan je bio rezervisan za uspon na Bobotov kuk, najviši vrh Durmitora (2523 metara nadmorske visine). Krećemo rano ujutru nas šesnaestoro busem do Sedla (1908 mnv) odakle kreće uspon na ovaj vrh sa južne strane. Staza je dobro markirana, a uspon najpre vodi po travnatom terenu, a onda po siparu, da bi posle toga u malo oštrijem usponu izašli na prevoj između Sedlene grede i Vjetrenih brda (2231 mnv). U nastavku staza vodi kroz dolinu koja se zove Surutka posle koje se izlazi na prevoj sa koga se pruža pogled na Bobotov kuk. Ispod prprevoja je strmina na čijem se dnu nalazi jezerce Zeleni vir. Tu kod jezera se malo duže odmaramo, jer nas čeka oštar uspon do Škrčkog pogleda (2420 mnv). Došavši do Škrčkog pogleda, ostajemo zadivljeni pogledom ka Škrčkim jezerima. Tu ostavljamo rančeve i štapove, jer nas čeka završni uspon na Bobotov kuk. Ovaj deo uspona je veoma oštar i opasan, jer stena nije osigurana pa je potrebna maksimalna opreznost. Posle nešto više od tri sata hoda osvajamo i ovaj vrh sa koga se pruže pogled na sve strane (Škrčka jezera, Prutaš, Šareni pasovi). Na vrhu kratko zadržavanje, fotografisanje, pa povratak. U povratku na najopasnijem mestu postavljamo uže, pa je tako silazak bio mnogo bezbedniji i brži. Vraćamo se istim putem, samo se Rista sa Daliborom i Slobodanom vratio severnom stranom prema Crnom jezeru, kako bi usput posetili i Ledenu pećinu.

Oko 15 časova se vraćamo na prevoj Sedlo gde nas čeka rendžer i naplaćuje ulazak u Nacionalni park (3 evra po osobi). Ulaznice važe za ceo dan, pa pada dogovor da istog dana posetimo i Crno jezero što i činimo. Tamo se susrećemo sa Ristinom grupom koja se uspešno spustila severnom stranom. Posle dva sata provedenih u šetnji pored jezera, vraćamo se u sobe i pripremamo za sutrašnji odlazak.

U nedelju krećemo oko osam sati i prvu pauzu pravimo na Đurđevića Tari, gde se fotografišemo, pijemo kafu, šetamo. Put

nastavljamo ka Zlatiboru gde pravimo malu dužu pauzu, a odatle ka Rudniku, gde opet pravimo pauzu za kafu i osveženje. Odatle preko Trešnjevica stižemo u Arandjelovac gde se opraštamo sa našim kolegama iz PD „Bukulja“ i oko 20. 00 sati stižemo na polaznu tačku ispred Sportskog centra u Mladenovcu.

[Fotografije sa ove akcije](#)